

— Zo het beginsel mocht worden bevestigd, dat de Commissie van de Europese Gemeenschappen het Verdrag en de nationale voorschriften naar believen kan schenden door hulpfunctionarissen aan te stellen en deze zonder in kennisstelling taken te laten verrichten die in het verleden steeds waren opgedragen aan tijdelijke ambtenaren die deze taken niet meer kunnen verrichten, zou het vermoeden gerechtvaardigd zijn dat er in concreto geen wettelijke bescherming wordt geboden aan degenen die zijn aangesteld ter vervulling van onbelangrijke taken, maar die in werkelijkheid zijn belast met objectief gezien normale, noodzakelijke, permanente en alles behalve onbelangrijke werkzaamheden.

Beroep, op 28 september 1987 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk der Nederlanden
(Zaak 290/87)
(87/C 290/11)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 28 september 1987 beroep tegen Koninkrijk der Nederlanden ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, ten deze vertegenwoordigd door Mr. R. Fischer, juridisch adviseur van de Commissie, als haar gemachtigde, en domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van de heer G. Kremlis, Jean Monnet-gebouw, Kirchberg, te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- overeenkomstig artikel 169, tweede alinea, van het EEG-Verdrag vast te stellen dat het Koninkrijk der Nederlanden wegens overschrijdingen van aan Nederland voor de jaren 1983 tot en met 1985 toegekende vangstquota de verplichtingen niet ten volle is nagekomen die voortvloeien uit de voorschriften van de Verordeningen (EEG) nr. 170/83⁽¹⁾, artikel 5, lid 2, en (EEG) nr. 2057/82⁽²⁾, de artikelen 1 en 6 tot en met 10, in samenhang met de Verordeningen (EEG) nr. 198/83⁽³⁾, (EEG) nr. 3624/83⁽⁴⁾, (EEG) nr. 320/84⁽⁵⁾ en (EEG) nr. 1/85⁽⁶⁾;
- het Koninkrijk der Nederlanden te veroordelen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten:

De door de Nederlandse Regering niet betwiste quotaoverschrijdingen wettigen het vermoeden dat de Nederlandse autoriteiten in gebreke zijn gebleven om, overeenkomstig artikel 10, lid 2, van Verordening (EEG) nr.

2057/82, tijdig de datum vast te stellen waarop de onderscheiden quota geacht moesten worden volledig te zijn gebruikt en met ingang van die datum voorlopige verboden uit te vaardigen op het vangen, aan boord houden, overladen en lossen van vis uit de betrokken bestanden.

Er zijn gevallen waarin de Commissie op eigen initiatief de vangst heeft gesloten (de sluiting, in 1984, van de visserij op wijting in zone VII, uitgezonderd VII a, en op zwarte koolvis in zones II a (EG-zone), III a, II b, c, d (EG-zone) en IV), of waarin de Nederlandse autoriteiten eerst op aandringen van de Commissie tot sluiting van de vangst zijn overgegaan (makreevisserij in 1984 in de zones V b (EG-zone), VI, VII en VIII (EG-zone)); bij deze quotaoverschrijdingen is de nalatigheid der Nederlandse autoriteiten onweerlegbaar. Maar ook in de gevallen van quotaoverschrijding waarin de Nederlandse autoriteiten de vangst uit eigen beweging hebben gesloten, blijkt uit niets dat zij dit tijdig zouden hebben gedaan.

Toegegeven kan worden dat zelfs een tijdig visverbod op zichzelf niet van verhinderen dat vissers wederrechtelijk blijven doorvissen en hun vangsten wederrechtelijk aandalen of overladen op andere vaartuigen. Het is echter aan de Lid-Staat dit risico zoveel mogelijk te beperken, in het bijzonder door adequate regels vast te stellen voor het gebruik van de hem toegewezen quota, overeenkomstig zijn verplichtingen uit artikel 5, lid 2, van Verordening (EEG) nr. 170/83, en door een doeltreffend inspectie- en sanctiebeleid, in overeenstemming met de in artikel 1, leden 1 en 2, van Verordening (EEG) nr. 2057/82 omschreven verplichtingen.

Beroep, op 1 oktober 1987 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek
(Zaak 294/87)
(87/C 290/12)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 1 oktober 1987 beroep ingesteld tegen Italiaanse Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door S. Fabro, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij G. Kremlis, Jean Monnet-gebouw, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- te verklaren dat de Italiaanse Republiek, door niet binnen de gestelde termijn van 1 november 1985 de permanente bijwerking van een geautomatiseerd bestand van gegevens over de olijventeelt en de olijfolieproductie te verwezenlijken waarin de in artikel 16, lid 2, van Verordening (EEG) nr. 2261/84 van de Raad⁽¹⁾ vervatte gegevens worden vermeld, niet

⁽¹⁾ PB nr. L 24 van 27. 1. 1983, blz. 1.

⁽²⁾ PB nr. L 220 van 29. 6. 1982, blz. 1.

⁽³⁾ PB nr. L 25 van 27. 1. 1983, blz. 32.

⁽⁴⁾ PB nr. L 365 van 27. 12. 1983, blz. 1.

⁽⁵⁾ PB nr. L 37 van 31. 1. 1984, blz. 1.

⁽⁶⁾ PB nr. L 1 van 1. 1. 1985, blz. 1.

⁽¹⁾ PB nr. L 208 van 3. 8. 1984, blz. 3.